

Het foute café

Ik check mijn berichtenbox op de datingsite, want ik ben met twee dates bezig. Maar nu is er een bericht van Aard, wie was dat ook maar weer?

“Dag Hannah, daar ben ik weer. Zo gaat het, soms. Op dit moment ben ik in Italië voor van alles. Ik vlieg zondag naar Amsterdam en ben dan beschikbaar. Nu hoop ik maar dat jij niet in ‘iets’ zit. Ik kijk uit naar een ontmoeting. Volgende week donderdag, 6 uur, Kobold? Hoor graag, groet Aard.” Oh ja nu weet ik het weer, dat was die oudere man die zocht naar “parallel lives”, dat resoneerde: kan ik fijn mijn eigen leven blijven leiden. Pas nadat hij me verliet zocht ik op wat parallel eigenlijk betekent: zich uitstrekkend in dezelfde richting, met overal gelijke afstand. Ondanks zijn leeftijd vond ik hem knap. Woest, goede haarbos, mooie mond, tanig. Milieubewust lijkt hij niet met zijn vliegen, en dat terwijl hij opa is.

Ik lees onze chatgeschiedenis door, die een half jaar daarvoor begon:

“Ja Hannah, je hebt weinig tekst maar in de balans tussen onafhankelijkheid en verbinding zie ik wellicht een doorwaadbare plaats. Kun je eens naar mijn profiel kijken. Wie weet. Hoor graag, A.”.

“Beste Aard, dank voor je bericht! Je profiel en foto’s spreken me aan, maar ik ben nu met iemand anders aan het verkennen. Mocht dit contact het niet worden, neem ik weer contact op”. Taalkundig lelijk.

“Beste Aard, ik weet niet of je me nog herinnert maar het contact dat ik op dat moment had is het niet geworden. Dus mocht je ervoor open staan, kunnen we opnieuw contact leggen. Daag, Hannah”. Weer twee keer contact in een zin. Stom.

“Dag Hannah, leuk van je te horen. Hoe verder? Kopje koffie, glaasje? Groet.”

“Borrel doen, a.s. Donderdag, 6 uur? Heb jij een voorstel waar?”

“Locatie centraal en toch, zonder dat het doodslaat, anoniem café Kobold. Ok?”

“Helemaal goed. Ben benieuwd!”

“Goedemorgen Hannah. Soms lopen dingen anders. Zoals dit weekend waarin ik een allang geplande date had, die stond er al voordat wij (weer) contact hadden, waar ik niet veel van verwachtte. Ik weet nog steeds niet wat ik ervan moet denken en ik weet ook niet of er van een wederzijdse interesse sprake is. Kort en goed, ik vind het nu geen goed moment elkaar te ontmoeten. Als je elkaar voor het eerst ontmoet moet er niets spelen, zelfs niet in het achterhoofd. Dat is niet fair naar de ander en naar jezelf. Ik wil onze afspraak voor morgen dan ook afzeggen. Eerst had jij ‘andere dingen’, nu ik. Ooit, ja ooit..... Wie weet. Hartelijke groet, Aard.”

“Beste Aard, we gaan zien hoe het leven loopt. Ik wens je veel liefde toe en ik ben hier vast nog wel een tijdje op deze site mocht je weer vrij zijn en me willen ontmoeten.” Wat een ruimhartige reactie van mezelf. Of was ik zelf ambivalent over deze date?

Nu, een half jaar na ons eerste chatcontact, schrijf ik terug: “Beste Aard, heerlijk Italië, hier is het nat en koud. Sta zeker open voor een afspraak maar komende week zit al behoorlijk vol. Ik zou bijvoorbeeld de Donderdag daarop kunnen, same time, same place.” Dat ik ook met twee andere dates bezig ben vind mijn eigen zaak, ook al schreef hij dat dat niet fair is.

Die donderdag regent en stormt het, en het is ijsig koud. Als ik om 5 uur mijn computer dichtsla is het laatste waar ik zin in heb een date. Ik wil na een warm bad voor de

haard in kleermakerszit in mijn pyama en met dikke sokken aan restjes eten. Ik wil niet voor de spiegel staand geconfronteerd worden met deze ouder wordende vrouw die niet meer weet hoe ze er verleidelijk uit moet zien. Ik heb geen was gedaan en ben niet naar de kapper geweest. Ik heb niet gedoucht en mijn haren niet gewassen. Ik heb al lang geen nieuwe kleren meer gekocht, maar dat is ook beter voor het milieu. Ik probeer verschillende outfits die me vroeger stonden, niets is goed. Er zitten mottengaten in, het ruikt muf, of ik lijk te dik. Ik eindig met mijn vertrouwde mannenbroek met laag kruis, een coltrui, en stoere laarzen, alles zwart. Washandje. Deo. Opgestoken haar maakt te oud. Hoofd ondersteboven en poeder door de haarwortels wrijven om het haar dik en wild te laten lijken, de net uit bed look. Te laat vertrek ik en fiets zonder licht haastig door de regen en kou richting café Kobold, me afvragend waarom ik dit in godsnaam doe, stoppend onder afdakjes of bruggen om de telefoon uit mijn zak te halen en zonder dat die nat wordt de weg op te zoeken, die ik steeds weer vergeet. Tien jaar woon ik in Amsterdam, maar ik voel me nog steeds een toerist, een vreemdeling. Als ik de hoek omsla zie ik de luifels van Kobold. Gelukkig, gevonden! Snel zet ik mijn fiets op slot en ren op het café af, 8 minuten te laat. Er staan mannen bij de ingang onder het dak te roken, ik moet me tussen hen doorwurmen, en hun opmerkingen en gesis verdragen. Ze ruiken naar sterke drank. Binnen scan ik vlug de kleine ruimte. Aan de bar zitten vele mannen van rond de 70, die al erg dronken lijken, net als de barvrouw. Ze kijken naar me. Ik ga zitten aan het enige tafeltje dat er staat. Verschillende mannen lijken op Aard. Zou Kobold zijn stamcafé zijn en hij zo dronken dat hij de afspraak vergeten is? Wie denkt hij wel niet dat hij is, een oudere man die mij hier zo laat wachten? Een van de stamgasten roept: "Moppie, heeft ie je laten zitten? Geef dat wijffie een drankje van me!". Wild beweegt zijn arm in mijn richting, waarbij hij bijna iemand in de ogen steekt. De barvrouw maakt geen aanstalten me iets te brengen, maar werpt me een minzame blik toe. Het is alsof ze wil zeggen: Jij hoort hier niet.

Ik heb geen leesbril bij me en de datingsite staat niet op mijn telefoon. Met moeite vind ik de site op Safari, log in en type:

18.11:

"Ik zie je niet? Over 5 min ga ik!" Rustig loop ik naar de deur, wring mij opnieuw door de rokende mannen, kijk buiten nog een keer om me heen, haal dan mijn fiets van het slot en trap mezelf terug naar mijn warme hol. Thuis laat ik het bad vollopen, schenk een groot glas wijn in, wat brokkelkaas erbij, kaarsjes aan, en zink in het hete water. Gewikkeld in een ochtendjas, kruik aan mijn voeten, eet ik de verwarmde restjes op in bed, de woonkamer voelt te groot om te verwarmen. Pas dan open ik laptop en datingsite, en zie vier berichten van Aard:

18.18:

"Ik sta nu buiten voor Kobold!"

18.20:

"Ben je wel op de goede plek?"

18.43:

"???"

Nog steeds boos type ik:

19.40:

"Beste Aard, ik zag in Kobold alleen dronken oude mannen, binnen en buiten. Ik vond de sfeer niet prettig en ben na een kwartier vertrokken. Daag, Hannah." Ik overdrijf want was er pas ruim na zessen en ben vijf minuten later al weggegaan.

19.47:

“Hebben we in dezelfde Kobold gezeten? Ik zat voor zes uur op een plek waar ik alle ingangen kon overzien. Zullen we ergens op een plek die jou bevalt wat drinken of heb je het wel gehad voor vanavond. Ik vond het nogal lawaaiig daar. Hoor graag, groet.” Naarstig zoek ik op internet naar verschillende Kobold cafés in Amsterdam maar vind er maar een. Maar als ik naar foto's van het interieur kijk komt dat me niet bekend voor, alsof ik in een ander café heb gezeten. Op streetview zie ik een andere bar naast Kobold, en die inrichting komt me wel bekend voor. Snel bericht ik Aard:

“Ik begrijp er niets meer van, ik was in een ander café dan wat ik zie als ik Kobold google. Misschien was ik in 't café ernaast. Ik vond het echt vreselijk daar, er werd raar naar me gekeken en er werden opmerkingen gemaakt. Ik dacht dat jij één van die dronken oude mannen was die inmiddels zo diep in het glas had gekeken dat hij de afspraak was vergeten. Het spijt me, wat vervelend voor je dat je op me hebt zitten wachten. Ik moet even bijkomen van dit debacle. Het zegt ook iets over mij, gebrek aan vertrouwen, daar wil ik eerst eens naar kijken. Misschien kunnen we een keer koffiedrinken. Fijne avond”

“Ja Hannah, ik vermoedde al zoiets want ik heb echt goed rondgekeken. Dat gebrek aan vertrouwen begrijp ik niet zo. Ik heb toch niets gedaan, hoop ik, waarmee ik je vertrouwen in mij ondermijn? ‘Een keer koffiedrinken’ klinkt alsof je het op de lange baan wilt schuiven. Hartelijke groet Aard (geen oude dronken man).”

“Dat gebrek aan vertrouwen is niet persoonlijk bedoeld. Het is meer een gebrek aan vertrouwen in mannen, in internetdaten, en in mezelf, in mijn eigen oordeelsvermogen. Zullen we anders even bellen?”

Twee uur telefoneren we, en de meeste telefoongesprekken die daarop volgden duurden ook minstens twee uur. Zijn stem klinkt krakerig, oud, maar de grootstedelijke klank (geen dialect) en het gemak waarmee hij de ruimte tussen ons vult ontspant me. Zijn intelligentie ontspant me. En er zijn zoveel overeenkomsten, we deden dezelfde studie, in dezelfde stad (maar hij wel vele jaren eerder), onze zonen hebben hetzelfde beroep, en onze dochters vallen op vrouwen. Zijn eerste vrouw ging vreemd met zijn beste vriend en verliet hem, ik ging vreemd met de beste vriend van mijn eerste man en verliet hem. Zijn tweede vrouw had ADHD, mijn tweede man had ADHD. Parallele levens, maar ook gespiegelde levens. We maken een afspraak voor volgende week, ik mag kiezen, een winebar bij mij om de hoek waar je niet kunt reserveren maar er altijd een plekje voor je gemaakt wordt, lekker makkelijk, informeel, en geen fietstocht door druilerig Amsterdam. Omdat hij me nog niet gezien heeft kan ik dezelfde kleren dragen. Geen stress.

Een statige man in een klassieke Cashmire jas met zijden sjaal staat voor de enige ingang van de winebar op me te wachten. We worden in een hoekje aan de lange tafel tegen het raam geperst, op twee harde barkrukken, naast elkaar. Ik kijk hem scheef aan, hij heeft kleine, samengeknepen ogen, en doet me denken aan de oudere Robert Redford uit de film “Our souls at night”, over een liefde op latere leeftijd. Alles aan deze man ademt stijl en geld uit, zijn zachtblauwe linnen bloes met wit shirt eronder, zijn hippe G-star spijkerbroek, zijn zachtblauwe sokken en Martens schoenen, zijn paraplu, en zijn mooie gebit, wat wel kronen moeten zijn op deze leeftijd, maar dan van het beste soort. Hij is opvallend bruin voor de tijd van het jaar maar hij was kortgeleden nog in zijn buitenhuis in Italië herinner ik me, van mannen die onder de zonnebank gaan hou ik niet. Zijn haar is niet geverfd, zoals Robert Redford in “Our souls at night”, maar zijn wenkbrauwen zijn bijgeknipt. Ook zijn handen zijn elegant en goed verzorgd. Onwillekeurig ga ik op mijn handen zitten, om de zwarte randen

onder mijn nagels te verbergen. Als ik glimlach laat ik mijn tanden niet zien, want ik heb een wat naar binnen staande, iets verkleurde voortand. Waarom ben ik niet naar de kapper geweest, iets nieuws gekocht, mijn tanden gebleekt, mijn nagels gedaan of nog beter, laten doen? Ik heb gelijk spijt van deze plek, die ik uit pure gemakzucht had gekozen, zodat ik niet hoefde te reserveren. En waarvan ik hoopte dat de informaliteit zou bijdragen aan een ontspannen ontmoeting. Later zou ik ontdekken dat het ook qua geluid de slechtst mogelijke plek was, want Aard heeft gehoorproblemen en naast elkaar zitten in een eetcafé volgestouwd met jonge mensen, waar de akoestiek slecht is, is voor hem een drama. Dan gaat mijn mobiel: mijn dochter. Ik leg hem uit dat er één iemand is voor wie ik altijd opneem, en beantwoord de telefoon. Ik luister even naar haar dagdagelijkse stress en zeg haar dan dat ik straks terugbel omdat ik aan het eten ben met een collega. “Een date!” roept hij hard. Ze verontschuldigt zich en eindigt het gesprek haastig. Het eten en de wijn vallen tegen. Hij eet en drinkt weinig, laat zijn pasta koud worden en leegt ook niet zijn wijnglas. Veel later zal hij me vertellen dat dat een vorm van verlatingsangst is, door wat in het glas te laten verlaat hij het glas voor het hem verlaat. Ik durf geen tweede glas te bestellen. Van onze gesprekken die avond herinner ik me niets. Met de fiets aan de hand wandel ik nog een klein stukje met hem op, richting tram, hij fietst niet meer in de stad vanwege de drukte en risico’s, en hij heeft de tijd, legt hij uit. We staan stil bij een statig huis waar zich op de bovenste verdieping een nu nog verhuurd appartement van hem bevindt. Hij wil het binnenkort verkopen. Zijn daadkracht en bezit kalmeren me. Ik vraag me af of het iets voor mijn zoon is, en of hij het dan voor een schappelijke prijs kan kopen.

De volgende morgen: “Mooi gesprek gisteren, ik ben nog aan het herkauwen. Het lijkt me niet makkelijk Hannah te zijn. Mannen mogen niet te nabij komen, je laat je liever troosten door het schrijven. Wie weet is er een geitenpaadje. X.”

“Ik ben geraakt door troost door schrijven en het geitenpaadje. Een ding moet me van het hart: je zei dat je houdt van ontregelen. Toen ik even sprak met mijn dochter en zei dat ik met ‘n collega eten was, riep je: een date! Ik vond dat niet fijn en merkte ongemak bij mijn dochter. Weet je waarom je dat deed? Ik begrijp niet waarom ik er pas over nadacht toen ik terugliep. Het was een inbeuk op mijn privacy, een grensoverschrijding.”

“Excuus. Ik had niet door dat ze dat kon horen. Het was meer een (flauw) grapje richting jou.”

Het duurt 7 dagen voor ik weer contact zoek. Het duurt 7 maanden voor hij me verlaat. Ik denk nog vaak aan die bodems in zijn wijnglazen.

©Hannah Huis (pseudoniem)

Augustus, 2023